

Píseň domorodce

František Nedvěd

Den co den do hlubin se nořím,
v perel říš, vstříc tajemným tmám,
po jedné však nadarmo toužím,
nejkrásnější z perel, jež znám.

Lká ukulele tmou, svou píseň tesklivou,
noc sálá žárem vášně a ty spíš,
přijď než se rozední, Tahiti dokud' sní,
na nebi dokud' září Jižní kříž.
Kytara má až vyláká tě k milování,
oranží háj se změní v ráj tak znenadání.
Lká ukulele tmou, svou píseň tesklivou,
noc sálá žárem vášně a ty spíš.

Za noci svou písni tě lovím,
nelze víc mi bez tebe žít,
jedenkrát snad přece se dovím,
perlo má, zda mojí chceš být.

Lká ukulele tmou, svou píseň tesklivou,
noc sálá žárem vášně a ty spíš,
přijď než se rozední, Tahiti dokud' sní,
na nebi dokud' září Jižní kříž.
Kytara má až vyláká tě k milování,
oranží háj se změní v ráj tak znenadání.
Lká ukulele tmou, svou píseň tesklivou,
noc sálá žárem vášně a ty spíš.

Květy bílé spleť do svých vlasů,
zašeptej, že ráda mě máš,
v tanci dávných Tahiti časů,
srdce své mi na věky dáš.

Lká ukulele tmou, svou píseň tesklivou,
noc sálá žárem vášně a ty spíš,
přijď než se rozední, Tahiti dokud' sní,
na nebi dokud' září Jižní kříž.
Kytara má až vyláká tě k milování,
oranží háj se změní v ráj tak znenadání.
Lká ukulele tmou, svou píseň tesklivou,